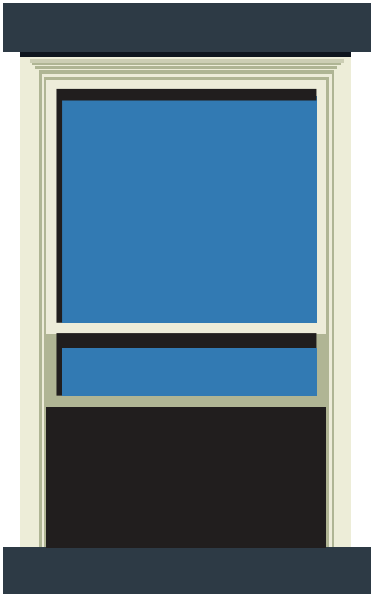

KVĚTINOSTESK

MICHAELA LOSEKOOT

YOUNGBOOKS

Michaela Losekoot

Květinostesk

© Youngbooks
Praha 2013

© Michaela Losekoot, 2013
©Youngbooks, 2013

Maxovi, který by bez květinostesku nebyl.

Jsem sama, sama v kovové krabici pověšené na lanech, principu, který nikdy nepochopím. Sama v nepochopitelném, psychicky, fyzicky. Snažím se nemyslet. Třetí patro. Chytám se stěn a snažím se nedýchat. Dřív se svět přizpůsoboval nám, teď se my přizpůsobujeme světu. Můj pokřivený obraz v kovových dveřích, přibližuje se, dusí mne. Přibližuje se a já ustupuji. Jako vždy. Ještě dvě patra. Žaludek na vodě a létání těsně nad ní. Lisují mi hlavu a nic z ní neteče. Otevírají se dveře. Stará, pohublá žena o holi, zavřu oči, cítím nemocnici, hádám, na co bude myslet, než umře. V zrcadle, rovná si paruku a maluje rty. Přetřu si dlaněmi obličej a setřu včerejší make-up. Už jen jedno patro. Představa, že bych se musela dotknout její pleti, té už bylo dost, mi

svírá hlasivky. Dívá se na mne přes brýle a mlaská, na zrcadle zůstává zamlžený kruh.

Přízemí. Vybíhám z budovy, bouchnutí domovních dveří.

Začíná slunce. Věděla jsem, že bude svítit, svět musí být vyvážený.

Musím jet domů a vyspat se. Musím si zopakovat základní sociální návyky, abecedu, notovou osnovu, směrové značky. Musím si vzpomenout, jakou rukou píši a kde bydlím. Otáčím se nahoru do oken, třetí patro, uprostřed, bez balkonu. Stojí za záclonou, vidím ten stín, tu známou siluetu, jen tam stojí a pozoruje mne, jak odcházím.

Pulzující rudá tvář, posetá miliony mravenců, pálí, bolí, mrzí. Cítím, jak mi z obočí stéká krev, otírám jí žlutými rukavicemi, utíkám na metro. Mísí se s odrolenou řasenkou, štípe, kouše, připomíná nechtěně zapomenuté, že bez svátostí se nedá žít, že Bůh je mrtev a že svátosti nám zanechal na truc.

Musím jet domů. A vyspat se.

JARO

Nikdy jsme doma neměli vázu. Otec květiny nenosil. Pro matku byla konfrontace se zaprášenou vázou – jednou otevře skříňku a tam bude stát, osamocená, s čárovým kódem na dně, nikdy nenaplněná – nepředstavitelné. Zrcadlení, váza v mámě a ona v ní, nedovolovalo mít doma žádné nádoby na květiny. Výmluvy, že kytky se neničí, netrhají a neubližuje se jim pro potěšení. Večerní slzy do polštáře, slyším je v pokoji, padaly i kvůli květinám, jsem si jistá, jak jen si šestileté dítě může být. Večerní slzy, cítila jsem je na jazyku před usnutím.

Až teď tomu rozumím, stesku po květinách. Místo pod levým druhým žebrem, dva palce doprava a centimetr vzhůru, spojnice mezi pravou a levou plící, v průsečíku je to místo, píchne. Píchne vždy, když vidíte jinou ženu s květinou. Tváří se jinak, dobývané samičky,

s váhavým úsměvem, stále ale jako by nic, příliš lehké vítězství, aby stálo za otevřenou radost.

Kvůli němu se líčíme, voníme, oblékáme sukně, posíláme vzdušné pusy a obtáčíme pramínky kolem ukazováčku.

Květinostesk.

Když mne přepadne, zapálím si. Imaginární spolek opuštěných duší. Naše společenské vědomí se jednotí, každým vdechnutím, cítím každého osamoceného kuřáka ve vesmíru, záchvěvy jejich duší, stesky po porozumění, po objetí.

Vydechovaná oblaka kouře, tajné signály o souznění.

> Všichni chceme jen trochu toho
> lidského tepla.

Tři desítky soukromých světů usilujících o jednotu. Evropská unie uvnitř jednoho železného vagonu. Slečny bez stylu, muži bez kravat, psi bez náhubků. Proplétající